

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

มรรคผลนิพพานอยู่กับเรา

เราไม่ได้ลืมนะพ่อแม่ครูจารย์มันเอาผ้าห่มท่านห่มอยู่เป็นประจำ ก็เราปฏิบัติรักษา
อยู่ตลอด ท่านเอาผ้าห่มของท่านไปบังสกุลให้เรา เราลืมนะเมื่อไร โอ๊ย ทำดีมากทีเดียวนะ
พับเรียบร้อย แล้วก็มียืน ๒ เล่ม มีดอกไม้วางพาดไว้บนผ้า ดอกไม้กับเทียนมัดติดกัน
แล้ววางไว้บนผ้า เอาอะไรมามัด เราไปกุฏิ กุฏิเราไม่ได้สูง เตี้ย ๆ ท่านเอาไปบังสกุลเวลา
เราไม่อยู่นั้นแหละ พอไปกุฏิมองเห็น เอ๊ ใครเอาผ้ามาบังสกุลนะ ขึ้นไปดู อู๊ย ผ้าผืนนี้ก็เรา
พับเราก็บอยู่ตลอดทุกวันเวลา มันผ้าพ่อแม่ครูจารย์นี่นา เราดูละเอียดลออ ดูจริง ๆ ชัด
เจนแล้วเราก็กวาดผ้ามันแล้วเอามาดู โอ๊ย ท่านเรียบร้อยมากนะ คือท่านไม่ได้เอาผ้าใหม่
จริง ๆ เพราะท่านก็รู้ว่าผ้าใหม่เราจะไม่ใช่ ท่านเอาผ้าของท่านห่มทุกวันอย่างนี้ เป็น
บังคับในตัวเองนะ ผ้าของท่านห่มอยู่ทุกวันเอาไปบังสกุลให้เรา เราก็ต้องใช้ชี ท่านบังคับใน
ตัว เราลืมนะเมื่อไร อู๊ย ประทับใจฝังลึกมากทีเดียว เราก็เลยห่มจริง ๆ

เพราะหน้าหนาวนี้เราไม่เคยได้ห่มผ้าผวย ท่านรู้ได้ยังไงเราก็ไม่เคยพูด ท่านรู้ได้
นี้เวลาท่านเอาผ้าห่มไปบังสกุลนั้นเราก็ต้องได้ห่ม แนะ เราไม่ห่มผ้าห่ม หนาวขนาดไหนให้
มันเท่านั้น นั่นเห็นไหมละดัดสันดานเจ้าของ ท่านคงจะคิดสงสารละทำ ท่านเลยเอาผ้าห่ม
ท่าน ท่านห่มอยู่ทุกวันด้วยนะเอาไปบังสกุลให้เรา ถ้าเอาผ้าใหม่กลัวเราไม่เอาเราไม่ห่มนะ
ชี เพราะผ้าก็มีอยู่ทำไมเราจึงไม่ห่ม ท่านก็รู้อยู่แล้ว เลยเอาผ้าของท่านมา เราไม่ลืมนะ
พ่อแม่ครูจารย์ทำกับเรานี้แหลม ลึกทุกอย่างเลยนะ เราเคยได้พูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง แล้ว
เราสืบเรื่องครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านได้ทำอย่างนี้หรือไม่อะไร ไม่มี มันยิ่งฝังลึกนะ ไป
บิณฑบาตกลับมาผ้าห่มอยู่ท่านเอาไปบังสกุล เราก็ได้ใช้ให้ท่าน

เวลาบิณฑบาตกลับมาเราไม่ได้พูดว่าเรารับเฉพาะของในบาตร บิณฑบาตได้มา
อะไรเราเอาเฉพาะ ๆ เท่านั้น เสร็จแล้วเอาบาตรไปวางไว้ติดกับฝา เอาฝาบาตรปิดไว้แล้ว
เอาผ้าอาบน้ำพับทับอีกทีหนึ่ง ใครจะไปแตะของเราได้ละ พระเณรเหล่านั้นก็เรียกว่ากลัว
เราเป็นองค์ที่สองของท่านนั้นแหละ พระในวัดกลัวท่านเป็นที่หนึ่ง กลัวเราเป็นที่สอง แล้ว
ใครจะไปแตะได้ละลงเราทำอย่างนั้นแล้ว เราก็ไม่ได้บอกว่าเราสมทานรับอาหารเฉพาะ
บิณฑบาตได้มา ใครมาถวายทีหลังไม่เอาทั้งนั้น แล้วท่านทราบได้ไง แต่อาจจะทราบได้
เพราะเห็นบาตรผิดปรกติละนะ วางไว้ข้างฝาติดต้นเสาแอบไว้ เจ้าของก็ไปจัดบาตรให้ท่าน

เจ้าของบิณฑบาตได้มาอะไรจัดปู้ปี้บ ๗ ใส่เท่านั้นพอ แล้วเอาไปวางแอบไว้ นั่น เจ้าของก็ไปปฏิบัติต่อท่านตลอดไม่ได้มาสนใจกับบาตรเรา

จัดอะไร ๗ ถวายท่าน อะไรควรแก่ธาตุแก่นั่นของท่านเราเข้าใจ ๗ ฝึกลึกจริง ๗ นะเราไม่ลืม พ่อแม่ครูจารย์ทำกับเราอันไหนแหลม มันฝึกลึกมาก บาตรเราอยู่ข้างใน พอเสร็จเรียบร้อยเราไปเราก็เอาบาตรออกมาฉัน ท่านก็รู้อีก ฉันก็ไม่ได้ฉันมาก คือเวลาอยู่กับหมู่กับเพื่อนอย่างนั้นเราฉันเป็นประจำ หมู่เพื่อนฉันเราก็ฉัน อยู่กับหมู่กับเพื่อนแต่ไม่ฉันให้ห่อม ท่านก็สังเกตเอาบทเวลาหยุดการฉันล่ะซิ ท่านก็รู้นี้ พอฉันสักประเดี๋ยวประด๋าวหยุดแล้ว ท่านก็ดูมาเป็นประจำ นั่นละที่ท่านเอาใส่บาตรเรา อยู่ดี ๗ นี่บทเวลาท่านใส่บาตรท่านนั่งอยู่นั้นเรานั่งอยู่นี้ ปู้ปี้บมาเลยนะ เอา ๗ ใส่บาตรสาย ๗ ศรัทธามาสาย ถึงแล้วนะนั่น แล้วจะทำยังไง ครูบาอาจารย์ที่เราเคารพสุดยอดแล้ว ของเราอะไร ๗ มันก็ไม่มี ความหมายทั้งนั้นถ้าลงท่านได้ผ่านเข้ามาแล้ว ยกให้ท่านทั้งหมดเลย

ท่านทำหลายแบบ ศรัทธามาสายบ้าง สมณบริโกคบ้าง อะไรท่านว่าของท่าน นาน ๗ ท่านใส่ทีหนึ่ง โห ใครจะไปรู้จักความพอเหมาะพอดียิ่งกว่าท่าน ไม่น่าใส่ ๗ ชาก ๗ นะ นาน ๗ ใส่ทีเพื่อเป็นข้อระลึก พระเณรจะไม่ดูได้ยังไงไซ้ไหม นั่งฉันจังหันเต็มอยู่นี้ท่านใส่บาตรเรานี่ พระก็เห็นทั้งวัด เป็นเครื่องสอนหมดเลย อย่างนี้ละท่านใส่บาตรเรา แล้วก็ไปทอดผ้าบังสุกุลผ้าห่มให้เรา มีแต่อย่างถนัดนะ ฝึกลึก ที่นี้ก็มืบทสำคัญอีกนะ ท่านพูดถึงเปลือกน่องเอามาตียันเป็นอาสนะนั่น ท่านชอบนั่นอย่างนั้น พูดถึงเรื่องเปลือกน่อง เราก็กราบเรียนท่าน แถวนี่ไม่มีต้นน่อง ท่านวางฉัน เราก็กราบเรียนท่านบอกว่ามีทางสกลนคร ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ต้องการ ก็เรียกว่าเราจะหามาถวายท่าน เราก็กราบเรียนว่าจะขอไปยื่นเอาเปลือกน่องมาถวายท่าน ท่านก็นิ่ง ๗ กราบเรียนยื่นเข้า ๗ จนเป็นที่ยอมรับว่าท่านรับแล้ว ให้เราไปเอาได้แล้วความหมาย นั่นละที่นี้เราก็กราบเรียนท่าน จะไปยื่นเปลือกน่องมาถวายท่าน

นี่ละอีกสำคัญอันหนึ่ง เรากกราบเรียนว่า พຽງนี้เข้าผมจะออกเดินทางตั้งแต่เช้า จะไปฉันจังหันนูน คือออกจากหนองผือไปสายอุตร-สกล ไปฉันบ้านวังยาง ตะวันออกพรรณาไป ๓-๔ กิโลเมตร ๕ กิโลเมตร ไปฉันที่นั่น เราก็จัดบริหารที่ไม่เอาใส่ยาม ๗ เรียบร้อย เพราะหนูมันขุม ถ้าคนไม่อยู่มันกัดเหล็ก ถ้าคนอยู่นั้นมันก็ไม่ทำไม เพราะมันกลัวคน พอกราบเรียนท่านเรียบร้อยแล้วว่า เข้าจะออกเดินทางแต่เช้าแล้วก็ไป แล้วเราก็สั่งเสียหมู่เพื่อนไว้ด้วยยามเราที่จัดอะไร ๗ ใส่ไว้เรียบร้อยแล้วนั้น เราวางไว้ที่นอนของเรา เวลาเราไปแล้ว ฉัน

จ้งหันเสร็จแล้วพากันไปเก็บเอามาเสีย เราสั่งพระเอาไว้ ถ้าเอาไว้นี้หนูมันจะไปกัดแหลก เราก็กิ่งแล้วเราก็กิ่งไป พระท่านรับทราบเรียบร้อยแล้วเราก็กิ่งไป

พอตอนเช้าฉันจ้งหันเสร็จแล้ว พระมาเล่าให้ฟังนะ เล่าละเอียดหมด เรื่องท่านเกี่ยวกับเรานี้ท่านเล่าละเอียดหมดแหละ พระพอฉันเสร็จแล้วไม่พูดอะไรเลย ท่านลงจากนี้ไปก็ไปกุฎิเราเลย พระก็ค่อยด้อมตามไปเดินตามไป ท่านขึ้นกุฎิเรา ไปก็สะพายเอาข้อมที่เราวางไว้นั้นนะ เราจัดอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้ววางไว้ที่นอนของเรา เพื่อพระท่านจะได้เอาไปเก็บไว้ไม่จ้งหนูกัด ฉันจ้งหันเสร็จเรียบร้อยแล้วพระท่านถึงจะไปเอา เพราะได้สั่งเสียกันเรียบร้อยแล้ว ท่านฉันเสร็จแล้วท่านก็ไปคว่าเอาข้อมเราสะพายลงมาเลย โอ้ย ประทับใจมากนะ สะพายเอาข้อมเราลงมา ทีนี้ใครจะทำยังงี้ทีนี้ พระรุมอยู่ข้างนอก ก็มีองค์หนึ่งเข้าไปเอาข้อมกับท่าน พอเดินเข้าไป ออย่ามาข้อมท่านวางนั้นนะ โอ้ย มันหดตัวสั้นไปเลย ออย่ามาข้อมท่านนั้นท่านก็สะพายข้อมของเราไปเลยไปกุฎิท่าน พระท่านก็เดินตามไป

พอขึ้นไปนั่งเรียบร้อยแล้วเวลาท่านจะขึ้น คนหนึ่งไปทำประโยชน์ วางนั้นนะ ท่านมหาท่านไปทำประโยชน์ สิ่งของอะไร ๆ ในกุฎิกุฎิท่าน น่าจะมีผู้ไปดูแลรักษา ไม่เห็นดูแลกันท่านว่า ท่านสะพายข้อมเรามาแล้วท่านมานั่งที่นั่นของท่าน เอาข้อมเราวางไว้ข้าง ๆ บอกว่า ท่านมหาท่านไปทำประโยชน์ เราที่อยู่นี้ใครไม่เห็นไปดูแล สิ่งของบริหารของท่านทิ้งไว้ อย่างนั้นหนูมันก็กัดแหลกละซี ท่านก็ทราบหนูก่ง พอท่านพูดจบลงเรียบร้อยแล้วพระก็กราบเรียนขึ้น ท่านอาจารย์ท่านก็ได้สั่งกับพวกกระผมไว้เรียบร้อยแล้วว่า เวลาท่านไปแล้วให้เอาของที่ท่านจัดไว้นั้นมาเก็บไว้เสีย ไม่จ้งหนูมันจะกัด ท่านสั่งไว้เรียบร้อยแล้วก่อนที่ท่านจะไป ก็คิดว่าฉันจ้งหันเสร็จจัดอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถึงจะไปเอาบริหารของท่านมาเก็บไว้ พอดีพ่อแม่ครูจารย์ขึ้นไปเอาลงมาก่อน

พอว่าอย่างนั้นท่านนั่งท่านไม่ว่าอะไร เลยยังไม่ทันได้ไปเอา พอพูดจบลงเรียบร้อยแล้วมีพระองค์หนึ่งสละชีพคลานเข้าไปหาย่อมเรา ท่านเอาวางไว้ข้าง ๆ คลานเข้าไปเอาข้อมออกไป ท่านก็ไม่ว่าอะไรนะ คือเหตุผลรับกันแล้วว่า พระเหล่านี้ไม่ได้ทอดธุระเกี่ยวกับเรื่องบริหารของเราอะไร ๆ ท่านทราบแล้วตามที่พระกราบเรียนให้ท่านทราบ ท่านนั่งนะ แล้วพระคลานมาเอาท่านก็ไม่ว่าอะไร อย่างนั้นนะไม่ว่าอะไรนะ เพราะเหตุผลลงกันแล้วใช้ใหม่ พระไม่ได้ทอดธุระกับเรา มีหน้าขำเรายังสั่งไว้ พระก็เตรียมที่จะไปเอามาเก็บไว้ ตอนจ้งหันเสร็จเรียบร้อยแล้วจะไปเอา พอดีท่านไปเอามาก่อน ท่านเข้าใจแล้วท่านก็ไม่ว่าอะไร นั้นเห็นใหม่พ่อแม่ครูจารย์มันทำกับเรา

ที่ท่านเด็ด ๆ นั่นก็ ๓ หน ๓ อย่าง หนึ่ง ทอดผ้าบังสุกุลผ้าห่มของท่านห่มเอง ห่มอยู่ตลอด เอาไปเพื่อว่าผ้าท่านห่มอยู่แล้ว ยังไงเราต้องห่มแหละ ท่านคิดว่าเรียบร้อยแล้ว ถ้าเป็นผ้าใหม่ผ้าอื่น ๆ ท่านไม่เอา เพราะในวัดก็มีอยู่แล้วเราก็ไม่เอา นี่อันหนึ่ง กับใส่บาตรสาย ๆ ท่านรู้ได้ยังไง ชักบังสุกุลหนึ่ง แล้วก็ยามอีกหนึ่ง นี่เราไม่ลืมนะ อู๋ ผิงลิกมาก เราไปสืบถามดูบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เคยอยู่กับท่าน หรือพระเถระใดก็ตามเคยอยู่กับท่านมาก่อน ท่านเคยปฏิบัติอย่างนี้มืองค์ไหนบ้าง ถาม บอกไม่มี ถามใครก็บอกว่าไม่มี ทำให้เราคิดมากหนักเข้าเหมือนกัน นี่ละเรื่องพ่อแม่ครูอาจารย์มัน อู๋ ประทับใจมากนะ

พูดถึงเรื่องการโต้กันก็เอาอีกนะ เรากับท่านเหมือนกับแชมเปียนฟัดกันก็มี เวลาคุยธรรมะกัน ถามปัญหาตอบปัญหาเพื่อเอาผลประโยชน์จากท่าน ใส่กันเปรี้ยวบ้าง ๆ ไม่ลงตรงไหนทางนี้ก็ขัดละซิ เข้าใจไหม ท่านก็เปรี้ยว ๆ ทางนี้ก็เอาแหละ คือเราขឹងใจตรงไหนเราจะเอาให้เข้าใจ ถ้ายังไม่ลงใจตรงไหนก็ขัดกันตรงนั้น เสียงลั่น นี่อันหนึ่งนะ บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายไม่มีมืองค์ไหน ก็มีอาจารย์องค์เดียวนี้แหละ พุดง่าย ๆ ก็ว่าตัวหัวคือ พุดง่าย ๆ บางทีเหมือนแชมเปียนชัดกัน อยู่เงียบ ๆ ฟาดกันเลย ปัญหาถ้ายังไม่ลงใจตรงไหนมันก็ขឹងใจ ถ้าลงใจบึบนี้วูบเลยหมด นั่นละเข้าใจแล้วลงเลย อันไหนที่ยังขឹង เอาอีกเวลาศึกษาใต้ถามกันอยู่นั้น ถ้าอันไหนถ้ายังไม่ลงกันก็เอากันอีกอยู่อย่างนั้นนะ อย่างนี้ก็เอาอีกนะ ก็ไม่มีใครเกินพระชู้ต้อองค์นี้

เพราะฉะนั้นเราจึงประทับใจมากที่เดียวกับพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ตาจับจ้องเราเหมือนเราเป็นผู้ต้องหาคนหนึ่ง ตาจับตาจ้องสังเกตตลอดเวลา เคลื่อนไหวไปไหนรู้หมดเลย เราพูดเรื่องอะไรเรื่องหนาวหรือเรื่องอะไรถึงได้มาผ้าห่ม (วันนี้หนาวกว่าเมื่อวานเจ้าค่ะ) เออ ๆ เหตุที่จะมาอันนี้ละ คือเราไม่ห่มผ้าห่มจริง ๆ ก็เราไม่เคยพูด ท่านยังทราบได้ว่าไง ถึงกับเอาผ้าไปบังสุกุลให้เรา อะไรของเราที่ท่านทราบหมด ผ้าห่มเราก็ไม่ห่ม บางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย คือมันหนาวขนาดนอนไม่หลับ ถ้าเวลามันหนาวมาก ๆ เข้านั่งสมาธิ พอจิตเข้าสมาธินี้มันก็เข้าภายในมันก็ไม่หนาว นั่งอยู่ที่ชั่วโมงก็ไม่หนาว เวลาออกจากสมาธิจิตถอยออกมามันก็เริ่มหนาว ทีนี้เราจะนอนให้หลับไม่หลับ มันยิ่งหนาวเข้า ๆ มันก็ไม่หลับตลอดรุ่ง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ คือหนาวขนาดนอนไม่หลับเลย จึงต้องได้บังคับเจ้าของไว้ กำหนดให้พอเหมาะพอดีกับธาตุขันธ์ กลางคืนนอนไม่หลับมีแต่นั่งสมาธิ นอนก็ไม่หลับเสียก็ขึ้นมาั่งสมาธิจนกระทั่งสว่างเป็นวันใหม่

ทีนี้พอตกกลางวันมานี้ กลางวันต้องเดินมาก ๆ เปลี่ยนอิริยาบถ เดินจนเหนื่อย เพื่อกลางคืนมันจะออกมาเดินไม่ได้ คือหนาวขนาดที่ว่าตัวแข็ง เพียง ๒ ทุ่มพอแล้วนะ ก็

คนหนุ่ม ๆ เดินจงกรมจนตัวแข็ง น้ำค้างเริ่มแล้วนะ เปียก ๆ พอ ๓ ทุ่ม น้ำค้างมันมาเกาะตามใบไม้มันก็ตกลงมาปุปปิบ ๆ ๓ ทุ่มเริ่มแล้วนะ พอตี ๔ ตี ๕ โอ๊ย.เหมือนท่าฝน น้ำค้างตกลงมาจากใบไม้ แล้วจะให้มันนอนหลับได้ยังไงขนาดนั้น อยู่ในป่าในเขาแต่ก่อนป่าสมบูรณ์แบบ ๆ ไม่ได้เป็นอย่างทุกวันนี้ ทุกวันนี้ไม่มีป่าแล้วหมดเลย ความหมายก็ว่าฉันความฝึกกรรมตนเองเอาถึงขนาดนั้น ไม่งั้นมันไม่ยอมแหละกิเลส ตอนกลางวันเดินจงกรม พอฉันเสร็จแล้วล้างบาตรล้างอะไร ๆ แล้ว เอาไปวางปับเข้าทางจงกรมเลย

เอาละที่นี้เดินจนเพลีย ประมาณ ๑๑ โมง คน ๆ เดียวฉันเสร็จจะไปฉันมากน้อยอะไรก็หน้าหนาว ถ้าได้ฉันนะ ถ้าไม่ฉันก็ไม่ฉันเลย แต่หน้าหนาวมักจะมีฉันอยู่บ้างพอประมาณที่นี้กลางวันเดิน พอกลางวันเข้ามาพัก เพราะกลางคืนไม่ได้หลับเลย กลางวันมาก็พักพอตื่นนอนแล้ว จากพักแล้วก็นั่งภาวนากำหนดบังคับเอาไว้มันให้เลยชั่วโมง ประมาณชั่วโมงหนึ่งลูก นั่งกลางวันอย่างมากไม่ให้เลยชั่วโมง ออกจากนั้นปับก็ลงทางจงกรมเลย จนกระทั่งพัก นี้ละเรียกว่าเปลี่ยนอิริยาบถคือการเดินไว้ให้พอกันกับตอนกลางคืน มันเดินไม่ได้มีแต่ นั่ง กลางวันต้องเดินให้มาก เจ้าของต้องกำหนดเจ้าของไว้เรียบร้อยแล้ว ต้องเป็นอย่างนั้นด้วยนะ เรายังไม่มีงานอะไรนี้ มีแต่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาเท่านั้น จะมีงานอะไรเกี่ยวกับเรา ประชาชนญาติโยมใครจะไปเกี่ยว มีแต่เราคนเดียวมีเท่านั้น

การฝึกเราพูดถึงเรื่องผ้าห่มพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านเอาไปให้ฉัน โอ้ ท่านเมตตาท่านคงจะสงสาร ก็หนาวแทบเป็นแทบตายใครก็รู้ด้วยกันทุกคน ใครก็มีผ้าผวยจนจะแบกไปไม่ไหว เราไม่มีท่านก็รู้ เราไม่ใช่ผ้าห่ม มีผ้าจีวร สังฆาฏิ พับครึ่งด้วยกันเท่านั้นพอ เอ้า นอนได้ก็นอนนอนไม่ได้ไม่นอน ดัดกันอยู่อย่างนั้น เรื่องพ่อแม่ครูอาจารย์มัน แหม ทุกกระเบียดเลยนะ ไม่มีเคลื่อนคลาดจากหลักธรรมหลักวินัยตำรับตำรา เราก็เรียนมาแล้วนี้ตรงไหน ๆ มันก็เห็นหมด ท่านปฏิบัติยังไง เข้ากับหลักธรรมหลักวินัยข้อไหน ๆ เรียนมาแล้วมันก็เห็นหมด ไม่มีเคลื่อนคลาดเลยนะ เก็บหอมรอมริบ ไม่ให้มีคำว่าเรียรดาสาดกระจาย ไม่มี สำหรับพ่อแม่ครูอาจารย์มันตรงเป้ง ๆ เลยทุกอย่าง ถึงได้ลงละชิเรา

สุดท้ายอดเลยกับพ่อแม่ครูอาจารย์มันนี้ ไม่มีเหลือแม่เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่ง ที่ว่ายังไม่ลงกับท่าน ยังมีเหลือเท่านั้นไม่มีเลย หมดเราเพราะได้ดูตลอด อย่างถึงใจตั้งแต่ไปถึงที่แรก ชี้นิ้วเลยนะ หือ ท่านมาหาอะไรขึ้นนี้ ก็สมกับเจตนาของเราที่จะไปปลดเปลื้องความสงสัยในมรรคผลนิพพานกับท่านเอง พอไปท่านก็ป้างออกมาเลย ใส่เปรียง ๆ ๆ มีตั้งแต่ธรรมล้วน ๆ ๆ ฟังอย่างถึงใจ ๆ โอ๊ย.จนปรากฏว่าเหมือนตัวพองขึ้นมามันพอใจ นั่นละ

เป็นเหตุที่จะเด็ดตลอดมานะ เพราะฟังเพื่อมรรคเพื่อผล มุ่งต่อมรรคผลนิพพานตลอด แต่
มันข้องใจ นั่นเห็นไหมเรียนถึงขั้นมหามันยังสงสัยมรรคผลนิพพานได้

นี่เวลาเราจะเอาจริงเอาจังเพื่อมรรคผลนิพพาน แล้วมรรคผลนิพพานจะมีอยู่หรือ
ไม่น่าทุกวันนี้ นั่นเห็นไหมละ ถ้าไม่มีเราปฏิบัติแทบล้มแทบตาย ผลไม่ได้สมเหตุที่เรา
ปฏิบัติอย่างนี้มันก็ไม่ถูก แล้วใครจะปลดเปลื้องความสงสัยมรรคผลนิพพานให้แก่เรา มอง
เห็นแต่หลวงปู่มน้องค์เดียว นั่นแหละเรื่องราวมุ่งใส่ท่านอย่างนั้น เพื่อจะให้ท่านปลด
เปลื้อง ไปท่านก็ใส่เปรี้ยงเลย ก็ดังเคยพูดให้ฟัง ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ขึ้นเลย
นะ ชี้ไปเลย ต้นไม้ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส นั่น แล้ว
ฟาดครอบโลกธาตุ ทั้งสามแดนโลกธาตุนี้ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส กิเลสจริง
ๆ มรรคผลนิพพานจริงๆ อยู่ที่หัวใจ นั่น ชี้เข้ามาเลย กิเลสอยู่ในหัวใจ มรรคผล
นิพพานอยู่ในใจ

เอา เปิดออก เวลานี้ก็เลสั่นแหละมันปิดไม่ให้เห็นมรรคผลนิพพาน มันปิดไว้ที่หัว
ใจ ปิดธรรมที่หัวใจไว้ไม่ให้เห็น ท่านว่าอย่างนั้น เอ้า เปิดออก อย่างเด็ดเสียด้วยนะคำพูด
มันก็ถึงใจกับผู้ที่จริงจังไปซี เอาเลยนะ ว่าอย่างนั้นนะ เอาจิตตภาวนาอย่าถอย มรรคผล
นิพพานอยู่ที่หัวใจ เอ้า เปิดออก มรรคผลนิพพานที่ไหนมี กิเลสที่ไหนมีนอกจากที่หัวใจ
เท่านั้น มีทั้งกิเลสมีทั้งธรรมอยู่ในนั้น แต่เวลานี้ธรรมถูกกิเลสปิดเอาไว้มืดตัวจนมองไม่
เห็น เอ้า เปิดออกด้วยจิตตภาวนานะ ใส่ลงจิตตภาวนา อย่าถอยนะ ทางนี้ก็เหมือนว่าใจนี้
พองขึ้นเลยมันถึงใจ ๆ คราวนี้จะเอาจริง ก็หายสงสัยแล้วมรรคผลนิพพาน จะสงสัยไปไหน
อีก นั่น ใส่เปรี้ยง ๆ ๆ

จากนั้นท่านก็พูดอนุโลมว่า พูดแล้วอย่าว่าผมประมาทธรรมะของพระพุทธเจ้านะ
ท่านมหาก็เรียนมามากพอสมควร จนถึงขั้นเป็นมหา อย่าว่าผมประมาทมรรคผลนิพพาน
นะ เวลานี้ตำรับตำราที่ท่านเรียนมามากน้อยนั้น ให้อยู่กับใจไว้ก่อน ท่านอย่าเอาเข้ามายุ่ง
เรียนมามากมาน้อยอย่าเอาเข้ามายุ่งเอาไว้ก่อน ให้ท่านหมั่นทางด้านจิตตภาวนาให้มาก
อย่าไปสนใจกับทางตำรา มันจะเข้ามาคละเคล้าถีบตะยั่นกัน แล้วผลจะจะได้เท่าที่ควร
จะเกิดความข้องใจสงสัยระหว่างการปฏิบัติกับปริยัติเข้ามาตะลุมบอนกัน ท่านว่าอย่างนั้น
เราก็จับ ๆ ให้แรงนะ จิตยังงใจจะมีความสงบ เอ้า เอาให้มันได้ตรงนี้นะ ยังไงมันจะสงบลง
ได้อย่างใจหมายเอาตรงนี้นะ อย่าไปสนใจกับการศึกษาเล่าเรียนมา เวลานี้ยังไม่จำเป็น
ถึงเวลาปริยัติที่ศึกษาเล่าเรียนมากับปฏิบัติ ผลแห่งการปฏิบัตินี้จะออกרבกันแล้วเอา
ไม่อยู่ นี่เราก็ไม่ลืม มันจะวิ่งถึงกันเลย แหมท่านบอกอย่างชัดเจนมากทีเดียว

ที่นี้ภาคปฏิบัติเราก็เดินตามนั้นมันก็เป็นอย่างที่แท้จริง ๆ ตอนที่ท่านว่าไม่ให้เกี่ยวข้องกับเรื่องปริยัติเราก็ไม่เกี่ยว เอาตั้งแต่จิตใจให้สงบเท่าไรก็ยิ่งดี ๆ เอาอันนี้นะ เวลามันจะก้าวออกจากปัญญา พุดง่าย ๆ ก็ว่าอย่างนั้นแหละ แล้วปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งประสานกันนี้เอาไว้มอง นี่ท่านบอก เอาไว้มองมันวิ่งจริง ๆ นี่ พอถึงขั้นมันออกมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เวลาหมุนเข้ามาทางด้านความสงบก็เอาให้มันแน่น พอสงบแล้วก้าวออกจากด้านปัญญา ปัญหานี้มันเบิกกว้างออก ๆ ๆ ทั้งรู้ทั้งเห็นทั้งสงสัย มันก็วิ่งใส่ปริยัติ วิ่งประสานกันตลอดนะ นี่เอาไว้มองไม่เห็นไหมล่ะ มันเป็นในหัวใจเรา ถึงขั้นปริยัติกับปฏิบัติ ผลปฏิบัติเกิดขึ้นอย่างนี้ ปริยัติว่าใจเอาเข้ามาเทียบกัน หรือสงสัยตรงนี้ปริยัติท่านว่ายังไง นั่นมันวิ่งใส่กัน มันเป็นเองนะ หมุนตัว ๆ นี่ละที่ว่าเอาไว้มอง มันถูกหมดที่ท่านพูดเอาไว้

มันถึงขั้นนี้ละขั้นที่ว่าเอาไว้มอง จะอยู่ได้ยังไงมันเหมือนเป็นธรรมจักรทั้งวันทั้งคืน ดังที่เคยพูด ถึงขั้นนี้แล้วปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งประสานกัน จนกระทั่งมันเบิกกว้างเอาเสีย จนหายสงสัยหมดแล้วก็หมดเลย เวลาฟังมาจากท่านแล้วตัวพองลงมานะ มันพอใจทุกอย่าง พอใจประหนึ่งว่าร่างกายนี้พองขึ้นนะ มันพอใจ ถ้ามเจ้าของ เอ้า ที่นี้เรามาหามรรค ผลนิพพาน มาถามครูบาอาจารย์เป็นที่หายสงสัยทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว หายสงสัยแล้วเรื่องมรรคผลนิพพาน ก็มีปัญหาคู่แต่กับเราว่าที่นี้เราจะจริงไหม ทางนี้ขึ้นทันทีเลย ต้องจริงไม่จริงตายเท่านั้น นั่นเห็นไหม บอกว่าต้องจริงที่นี้ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นแหละความเพียรมันถึงได้หนัก มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ หัวใจนี้ไม่เหมือนใครนะ ถ้าลงได้ออกตรงไหนแล้วพุ่งเลยเชียวนะ

พอว่าไม่จริงตายเท่านั้นมันก็พืดกันเลย มันก็เป็นอย่างนั้น ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ๆ นั่นคือเหตุ การบำเพ็ญ ผลก็ปรากฏขึ้นมา ๆ ตามขั้นตอนความเด็ดความเดี่ยว เฉียบขาดขนาดไหนผลก็แสดงออกมาประจักษ์ ๆ เรื่อย ๆ นั่นละจนถึงขั้นประจักษ์ หายสงสัย พุดแล้วสาธุลงเลย ไม่ทูลถามพระพุทเจ้า นั่นเห็นไหม สนุทธิฐิติโก ประกาศปางขึ้นในหัวใจ รู้เองเห็นเองจากผู้ปฏิบัติ ลงถึงนี้แล้วไปถามพระพุทเจ้าหาอะไร

นี่เราพุดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มัน เปิดทางให้เราทุกด้าน ๆ ไม่มีผิดเลยนะ ท่านพุดตรงไหนวิ่งใส่กันอย่างที่ว่า เวลาปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าประสานกันนี้เอาไว้มองนี่อันหนึ่งไม่อยู่จริง ๆ พุง ๆ เลยถึงขั้นปัญญา เวลาสงบก็ให้สงบอย่าไปยุ่งกับปริยัติ นี่ท่านบอกอย่างนั้น ท่านบอกว่าให้ยกภูเขาไว้ก่อน ไม่ให้ยุ่งเวลานี้ เพราะเห็นเราเรียนท่านก็บอกว่า ท่านมหากี่เรียนมามากพอสมควรจนถึงได้เป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมะพระพุทเจ้านะ ธรรมะที่ท่านเรียนมามากน้อยเวลานี้อย่างนี้ยังไม่เกิดประโยชน์ให้ยกภูเขาไว้ก่อน เอ้า หมุนทาง

จิตใจจิตตภาวนามันจะสงบขนาดไหนเอาให้ได้ตรงนี้แหละ นี่แหละที่จะบุกเบิกธรรมะทั้งหลายออกจืดนี้ ท่านว่าอย่างนั้นแหม ไม่ผิดเลยนะ พอเบิกออกทางด้านปัญญานี้ก็แว้งว้าง ๆ เรื่อย ๆ พุง ๆ ที่นี้ก็หมุ่นตัวเลยชั้นปัญญา นี่ละที่ว่าเอาไว้ไม่อยู่วังประสานกับปริยัติ ท่านพูดผิดที่ตรงไหน ไม่มีผิดเลยนะ

การปฏิบัติมีครูมีอาจารย์เป็นแบบเป็นฉบับที่ถูกต้องดีงามแล้ว มันเป็นที่แน่ใจในการปฏิบัตินะ ไม่สงสัย อย่างพ่อแม่ครูจารย์อธิบายให้ฟังเท่านั้นหายสงสัยเลย เรื่องมรรคผลนิพพานอยู่กับเราเท่านั้นแหละ ไม่อยู่กับใคร ท่านก็เน้นหนักทาง เวลานี้ เอ้า จิตจะสงบมากเท่าไรเอาให้สงบเต็มที่ถึงเวลาออกทางด้านปัญญาแล้ว ปริยัติกับปฏิบัตินี้จะวังประสานกันเอาไม่อยู่ นี่มันก็เป็นแบบเดียวกันหมดเลย นี่ละเราถึงได้กราบท่านไม่มีอะไรเหลือแม่เปอร์เซ็นต์หนึ่ง ที่เหลืออยู่ว่าไม่ได้เคารพท่าน มอบหมดเลย จนกระทั่งทุกวันนี้สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าจิตว่างกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ถึงขีดถึงแดนจริง ๆ นะ ว่าตรงไหน ถูกหมด ๆ เลย

นี่ละมรรคผลนิพพานมีอยู่อย่างนี้เองจะเป็นยังไงไปที่ไหนวะ นอกจากถูกปิดเอาไว้ มีแต่กิเลสเต็มโลกเต็มสงสารเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มหัวใจสัตว์โลก ใคร ๆ ไปที่ไหนก็หาแต่ความเจริญ ๆ ความเจริญกับความสุขมันก็เป็นเงาเทียมตัว หาความเจริญ แล้วความเจริญมันเจริญที่ไหนมันไม่มี มีแต่เรื่องกิเลสเจริญ การก่อการสร้าง การวิ่งการเต้นอันนี้ทั่วโลก ดินแดน ใครต่างคนต่างแข่งดีแข่งเด่นกัน มันมีแต่แข่งพินแข่งไฟกันชิมันไม่มีธรรม มันก็ร้อนทั่วโลก ใครว่าที่ไหนที่เย็นทุกวันนี้เอามาอวดธรรมบ้างซิวะ มันไม่มีนี่จะให้ว่ายังใจ ธรรมมีเพียงองค์เดียวนี้จ้ามองไปเห็นหมดเลย แล้วใครจะมาโกหกได้ มันจ้ำอยู่ที่หัวใจ ใครเชื่อไม่เชื่อมันก็ไม่สนใจยิ่งกว่าเจ้าของรูเองเห็นเองประจักษ์อยู่ในหัวใจเจ้าของ นั่น มันก็อยู่ตรงนั้นนี่นะ จำพวกตาบอดหูหนวกมาพูดเท่าไรจะเชื่อได้ยังไงเชื่อคนตาบอด ตาดีเห็นอยู่นี่นะ นั่น มันก็ชัดเจนอย่างนั้นซิ ลงปฏิบัติอย่างนั้น มรรคผลนิพพานสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกับกิเลสสมบูรณ์แบบอยู่ตลอด เพราะต่างคนต่างส่งเสริมกิเลส ก็ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ กองทุกข์ทั้งหลายยิ่งจะหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ นะ กับความเพลิดความเพลิน ความดีความดีที่กิเลสลากไปนี้ หาความสุขไม่ได้ แต่ต่างคนต่างหาอย่างนั้นแหละ

หากับกิเลสนี้หาเท่าไรยิ่งจม หาความสุขไม่มี ถ้าหาด้วยธรรมมีมากมีน้อยคนนั้นจะมีความสุขพอชุกหัวนอนได้นะ เวลามันจะเป็นมันจะตายจริง ๆ เข้าสู่จิตบังคับจิต มันจะคิด วุ่นวายไปตามกิเลส ลากคอมันมา บังคับไว้กับธรรมตีหัวมันเข้าไป เช่น คำบริกรรมภาวนา เอ้า มันอยากคิดมาก ก็ขัดกันให้เต็มเหี่ยว สุดท้ายอันนี้ก็สงบลง นี่น้ำอรรถธรรมชำระหรือ

น้ำดับไฟเป็นยังงี้ ไฟคือกิเลสมันพุ่ง ๆ ออกคิดเพื่อฝันเพื่อไฟเผาเจ้าของ น้ำดับไฟก็คือเอาค่าบริการเข้าไป เวลามันหยาบต้องเอาอย่างหยาบ ค่าบริการเอาให้หนัก มันอยากคิดมากเท่าไรไม่ให้มันคิด บังคับกัน ไม่นานบังคับเอาเดี๋ยวนี้ค่อยสงบลง สงบเงิบ คราวนี้เห็นโทษ โอ้ ความยุ่งเหยิงวุ่นวายเป็นกิเลสเป็นฝันเป็นไฟทั้งนั้น อันนี้เป็นน้ำดับไฟเย็นสบาย นี่เห็นแล้ว

ที่นี้เวลามันยุ่งยากเข้ามา ๆ มันก็คิดถึงสักขีพยานที่เจ้าของเคยรู้เคยเห็นมันก็ย้อนเข้ามาอีกซัดกันอีก หลายครั้งหลายหนก็ผ่านไปได้นั้นเป็นอย่างนั้นนะ เราจะปล่อยตามใจวันนี้จิตสงบไม่สงบ ก็ปล่อยให้กิเลสมันจะสงบได้ยังงี้ มันก็ยังไปใหญ่ละชิ วันนี้จิตไม่สงบไม่สงบเหวอ ฟาดกันลง นั้นมันถึงแก่กันได้ถ้ามีธรรมแก่ ๆ เพราะธรรมเป็นน้ำดับไฟตลอดมาเหมือนกัน ถ้าปล่อยให้กิเลสมันก็เป็นกิเลสไปตลอด หมุนมาทางด้านธรรมะ ธรรมะก็แก้กิเลสไปตลอดเหมือนกัน เอาจนกระทั่งมุดมอดไม่มีเหลือ ตั้งแต่กิเลสดับลงไปแล้วอะไรมา กวนใจท่านไม่มี บรรดาพระพุทเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่มีทุกข์ในใจเลย เพราะไม่มีกิเลสตัว ก่อกวนในใจ หมด ทุกข์ก็ไม่มี กิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์นี่นะ พอกิเลสดับลงไปแล้วทุกข์มากน้อยดับไปหมด ในจิตใจท่านไม่มีตั้งแต่ขณะท่านบรรลุธรรมบั้งขึ้นมาเท่านั้น กิเลสดับพริบแล้วทุกข์ดับพร้อมกันเลย ก็มีแต่เรื่องทุกข์ ๆ ในธาตุในชั้นเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ นี้

ทุกข์ของพระอรหันต์ท่านก็มี แต่มีอยู่ในธาตุชั้นไม่สามารเข้าถึงใจ มันเป็นคนละฝั่งแล้ว ถึงจะบังคับให้เข้าหาเข้าไม่ได้ มันเป็นอฐานะเป็นไปไม่ได้แล้ว มันเจ็บนั้นปวดนี้ก็รู้อยู่ว่าเจ็บนั้นปวดนี้ ธรรมชาติอันนั้นก็รู้ ดูอันนี้อยู่ที่ อันธรรมชาติที่เลยสมมุติไปแล้ว อันนี้เป็นสมมุติความทุกข์ทั้งหลาย อันนั้นเป็นวิมุตติจะเข้ากันได้ยังงี้เพียงรับทราบกันเฉย ๆ นี้ละที่ว่าทุกข์ขนาดไหนก็ไม่เข้าถึงใจท่าน ท่านจึงไม่มีทุกข์ตั้งแต่วันท่านตรัสรู้แล้ว ไม่ว่าพระพุทเจ้าพระอรหันต์เหมือนกันหมดเลย จนกระทั่งนิพพานก็เที่ยงเลยตลอดเลย นี้ละผลแห่งการปฏิบัติทุกข์ยากลำบากขนาดไหน เวลาได้มันเป็นทีพอใจ เราจะเอาถึงขั้นถึงเป็นถึงตาย เอ้า เป็นตาย เวลารบก็ต้องรบกัน พอได้ชัยชนะแล้วไม่มีข้าศึกศัตรูมาตะตองเลย เจียบตั้งแต่นั้น นั้น

นี่ละเหตุกับผลมันลงกันแล้ว มันได้ทั้งนั้นแหละ ธรรมเป็นธรรม กิเลสเป็นกิเลสต่างตัวต่างใหญ่ว่างั้นเถอะ กิเลสก็ใหญ่ทางกิเลสสร้างทุกข์ให้สัตว์ ธรรมก็เป็นใหญ่ในธรรมสร้างความสุขให้สัตว์โลกเหมือนกัน เอ้า ใครหนักไปทางไหน เอ้า เราเป็นผู้รับผิดชอบตัวของเราเองจะให้ใครรับผิดชอบ อ่อนแอท้อแท้ไปตามกิเลส ให้กิเลสรับผิดชอบมันเอาไปถลุละชิ ธรรมรับผิดชอบก็ลากคอกิเลสออกมามัดคอ หยั่งมันลงด้วยบทธธรรมเข้าไป นั้น

มันก็สงบแน่วลงไป นี่ละให้เข้าใจอย่างถึงใจนะว่า กิเลสกับธรรมมีเสมอกันในหัวใจดวงเดียวกันนี้ อยู่ในใจอย่างที่พ่อแม่ครูอาจารย์ว่านั่นละ ไม่อยู่ที่ไหนเลย เราจะว่าอันนั้นเป็นนั่น ๆ มันสำคัญไปเฉย ๆ ตัวจริง ๆ อยู่ที่ใจ

พอตัวนี้ดับแล้วไม่มีอะไร ท่านจึงเรียกว่า สุญญโต โลก อเวกขสุสุ คือโลกมันว่างไปหมด ว่างที่หัวใจมันว่างหมดแล้ว จะเอาอะไรมาปิดมาตันละ หัวใจมันว่างหมด มันว่างหมดแล้วมันก็ว่างไปหมดเลย ท่านจึงว่าโลกว่างจิตใจว่าง เป็น สุญญุต หมายถึงว่าโลกสูญหมดไม่มีในหัวใจ อะไรมียังว่ามีอยู่อย่างนั้น แต่จิตไม่ออกไปหมายมันก็เหมือนไม่มีชิ ก็มีแต่ธรรมชาติที่ว่างอยู่ตลอดเวลา นี่ละการปฏิบัติธรรมะ เราอย่าให้กิเลสมาหลอก ปฏิบัติบำเพ็ญมรรคผลนิพพานไม่มี บุญไม่มี บาปไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี มีแต่กลมายาของกิเลส หลอกทั้งนั้น ให้พากันจำเอานะ ธรรมพระพุทธเจ้าตรัสรู้องค์ไหนตีหน้าผากกิเลส ๆ ตัวนี้แหละตัวเป็นภัย ๆ กิเลสนี้ตัวเป็นภัย สร้างบาปสร้างกรรมอะไรก็มีแต่กิเลสพาสร้าง นรกอเวจี กิเลสพาสร้างทั้งนั้น นั่นเห็นไหม ธรรมตีเข้าไป ๆ แก้กิเลสออกด้วยการบำเพ็ญธรรม แล้วก็จำขึ้น ๆ

จิตดวงนี้พอกิเลสตัวมีติดปิดตาปิดบังหัวใจ กระจายออกไปหมดแล้วจำขึ้นเลย ไม่ต้องบอก ไม่มีขอบเขต จิตนี้ไม่มีขอบเขต มหาสมุทรยังมีฝั่งนะ เรื่องใจนี้ไม่มีครอบโลกธาตุเลยนูน โหญโตขนาดไหน ควรที่จะได้ปฏิบัติตัวให้ดีสมที่เรามาเป็นมนุษย์นะ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป วิ่งตามกิเลสมันก็วิ่งมาแล้วใครได้ความดีมาอดกันบ้าง พอที่จะมีกำลังใจวิ่งไปตามเขาอีก ให้ไฟเผาหัวอีกไฟกิเลส นั่น ไม่มี ถ้าวิ่งตามธรรมได้ไม่สงสัย ไม่มากก็น้อย ๆ ได้ทั้งนั้นนะ ให้พากันจำเอานะ นี่ละเรื่องมรรคผลนิพพานกับเรื่องกิเลสมีอยู่หัวใจดวงเดียวกันไม่มีอะไรบกบาง เสมอกันหมด เป็นแต่ว่าเพียงเราจะเอียงไปทางไหน เอียงไปทางธรรมเป็นธรรมขึ้นมา เอียงไปทางกิเลสเป็นกิเลสขึ้นมา มีเท่านั้น ไม่มีใครจะมาตัดสินใจได้นอกจากเราตัดสินใจเราเอง เพราะเราเป็นผู้ถูกกิเลสเหยียบทำลาย เราก็แก้ตัวของเราด้วยอรรถด้วยธรรมละชิ เอาละพอ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com